

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ

Ἡ ἰδέα τῆς ἀμίλλης ἦτο δι' αὐτὸν περιορισμένη. Ὅτε ἦτο μικρός, τοῦ ἔφθανε νὰ γνωρίζῃ τὸ μάθημά του καλλίτερα ἀπὸ τὸν φίλον του Κωνσταντῖνον καὶ ἦτο εὐτυχής καὶ ἀδιάφορος διὰ τὰ πρωτεῖα ὄλων τῶν ἄλλων.

Τοῦ ἔφθανε νὰ εἶναι καλλίτερα ἐνδυνάμενος ἀπὸ τὸν φίλον του Κωνσταντῖνον καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ φέρῃ εἰς τὰ κεράσινα τοῦ φίλου του χεῖλη θαυμασμοῦ ἐπιφώνημα.

Εἰς τὰς ἐσπερίδας, ἐδείκνυε τόσον πνεῦμα, ὅσον ἔφθανε διὰ νὰ σκιασῇ τοῦ Κωνσταντίνου τὰς εὐφυολογίας καὶ βραδύτερον εἰς τὴν κοινίαν, ἢ καλλίτερα εἰς τὴν βιωτικὴν πάλιν, ἐν καὶ μόνον ἐπεζήτει, νὰ ἴσταται μίαν καὶ βαθμίδα ὑπεράνω τοῦ φίλου του.

Ἡ κοινὴ γνώμη περιορίζετο εἰς τὴν γνώμην τοῦ Κωνσταντίνου.

Φαντασθῆτε ἂν ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο πνεῦμα στάσιμον, τί καταστροφὴ διὰ τὸν Πάτροκλον ! ! Ἀλλ' ὅχι, ἦτο νέος τῆς προόδου, καὶ ὁ Πάτροκλος προώδευε πολὺ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ (ἢ νὰ θέλῃ τοῦλάχιστον νὰ τὸ ὁμολογήσῃ) ἐξετίμα τόσον τὸν Κωνσταντῖνον, ὥστε τὸν ἐλάμβανεν ὡς ὑπογραμμὸν του, ὡς πλάσμα εὐρισκόμενον πολὺ ὑψηλὰ καὶ τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ ὑπερβῇ.

Ὁ Πάτροκλος δὲν εἶναι ὁ μόνος. Ὅλοι ἔχομεν τὸν παράλληλόν μας, τὸν ὁποῖον δι' ὀπτικῆς ἀπάτης νομίζομεν ὅτι ὑπερέβημεν, ἐνῶ ἐκεῖνος εἶναι καρφωμένος πλησίον μας καὶ ἀπέχει τόσῳ ἀφ' ἡμῶν, ὅτω ἀπείχει κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γνωριμίας μας ἢ καλλίτερα τῆς σταδιοδρομίας μας.

*
*
*

Τί ἔχει ἄρα γε ἀπὸ τινος ὁ Πάτροκλος καὶ εἶναι μελαγχολικός, οὐδὲ διώκει τὰ σύννεφα τῆς μελαγχολίας του ἢ παρουσίᾳ τῆς νεκρᾶς του συζύγου καὶ τοῦ νεογεννήτου υἱοῦ του ;

Τί ἔχει ; μήπως ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ὑπερέβη μήπως καμμία ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις ἢ ὑπουργικὴ εὐνοία τὸν ὕψωσεν ; Ὁχι, ὁ Κωνσταντῖνος ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ ὁ παράλληλός του.

Τὴν ῥυτίδα ἐκείνην, τὴν βαθεῖαν ὡς αὐλακα, τὴν ὑπέσκαψεν ἡ τυφίς τῆς συνειδήσεως.

Κατὰ βάθος ἠγάπα τὸν παιδικὸν τοῦ φίλου καὶ ἤθελε τὴν εὐτυχίαν τοῦ. Ἡ δίψα τῆς ὑπεροχῆς δὲν ἦτο δίψα αἵματος . . . ἦτο ἴσως δίψα, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποῖαν ἐκσπίαζεν ὁ ἴδιος καὶ ἐμόχθει, χωρὶς ποτε νὰ ὀνειρευθῇ νὰ σταματήσῃ τὸ προσδευτικὸν τοῦ φίλου τοῦ βῆμα· ἑτοιμὸς πάντοτε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ συμφέροντα τοῦ φίλου τοῦ ὀλοφύχως.

Τώρα ὅμως τὸν ἔβλαψε τὸν φίλον τοῦ . . . ναι, τὸν ἔβλαψε.

*
* *

Ὅταν ἐνυμφεῖθῃ τὴν σύζυγόν τοῦ, ἡ ἀδελφὴ τῆς περιήρχετο τὰ λουτρά τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν ὑγείαν τῆς.

Ἡ σύζυγός τοῦ ἦτο ὡραία, ἀγαθὴ, νοήμων οἰκοδέσποινα καὶ ψυχὴ ἀφωσιωμένη, ὅπως ὅλαι αἱ σύζυγοι, πρὶν ἡ ἀδιαφορία ἢ ἡ ἀπιστία τοῦ συζύγου τῆς νὰ τὰς δηλητηριάσῃ.

Τὴν ἠγάπησε παραφόρως καὶ τὴν ἠγάπα καὶ θὰ τὴν ἠγάπα πάντοτε. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὅμως τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν εὗρισκε μᾶλλον ἀξιαγάπητον.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς ἦτο πνεῦμα ὑπέροχον, καρδία μεγάλη. Ἐξήσκει εἶδος ἀσυναισθήτου δεσποτισμοῦ εἰς τοὺς περὶ αὐτήν, καὶ ἐνῶ ποτὲ δὲν διέταττε, τὴν ὑπήκουον ὅλοι εὐπειθεῖς εἰς τὰ νεύματά τῆς.

Ἄ! μὲ τοιαύτην σύζυγον ἐπιβλητικὴν, ἡ ὁποία ἂν ἠγάπα θὰ ἠγάπα μὲ ἀξιοπρέπειαν (κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Πατρόκλου) ὁ Πάτροκλος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι εὐτυχής. Εἶχεν ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰς μικράς τοῦ ἐλλείψεις, μέχρι τῶν ὑποίων δὲν ἔφθανεν ἡ διορατικότης τῆς συζύγου τοῦ. Ἐνίοτε εὗρισκων ὅλα τακτικὰ καὶ γαλήνια, ἐξέφραζε καμμίαν ἄλογον ἀπαίτησιν καὶ ἡ γυναικεύλα τοῦ ἦτο πρόθυμος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, χωρὶς ἀντιλογίαν καὶ χωρὶς συζήτησιν.

Ὑποφέρει τύσα ὁ ἀνὴρ ἐντὸς τοῦ οἴκου, ὥστε θεωρεῖ τὸν οἶκον βασιλείον τοῦ καὶ τοὺς ἐντὸς αὐτοῦ ὑπηκόους τοῦ. Ἄ, ὁ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος τὸν θεωρεῖ τοιοιυτοτρόπως.

Ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ἡ λατρευμένη τοῦ συζύγου· διπλασίως λατρευμένη, διότι μὲ τὴν σεβαστὴν προικὰ τῆς ἠϋξήσε τὰ κεφάλαιά τοῦ, ἀλλ' ἡ Ἀγλαία ἦτο τὸ στόλισμα τῶν αἰθουσῶν τοῦ. Ἡ μελίρρυτος εὐγλωττία τῆς προσεῖλκυεν, ἐδέσμευε καὶ ἐκυριάρχει. Ὁ Πάτροκλος τὴν ἠσθάνετο ἀνωτέραν τοῦ, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἡ σύζυγός τοῦ καὶ δὲν ἠσθάνετο ταπείνωσιν, ἀναγνωρίζων τὴν ὑπεροχὴν τῆς. Ἦτο μάλιστα εὐτυχής (ἐκο-

λακεύετο ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἀνθρώπου), ὅταν ἤκουεν ἀπείρους πανηγυρικούς διὰ τὴν Ἀγλαίαν.

* *

Μίαν ἡμέραν ὁ Κωνσταντῖνος μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Πάτροκλος τὸν ὑπεδέχθη μὲ μαιδιάμα βεβιασμένον καὶ ἦτο ἀνήσυχος· εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπῆρε πολὺ πικρὸν ἱατρικόν.

Ἐμάντευσέ τί ἤρχετο νὰ τοῦ εἴπῃ ὁ παιδικὸς του φίλος.

Τὸν ἐβλεπεν ἀπὸ τινος βρεβώδη πλησίον τῆς γυναικαδέλφης του. Τὰ θέλητρά της τὸν ἐμάγευσαν.

Ἀληθινά, ποῖος ἦτο ἄξιος ἐκτός αὐτοῦ νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῇ ! !

Ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο ὁ ἀντίζηλός του. Μὲ μίαν τοιαύτην σύζυγον, ἡ ὑπεροχὴ του ἦτο βεβαία.

Νὰ χάσῃ τῶν αἰθουσῶν του τὸ ἀγλάισμα δὲν ἦτο ἡ θυσία πολὺ μεγάλη, ἀλλὰ νὰ τὸ ἀρπάσῃ ὁ Κωνσταντῖνος καὶ νὰ στολίσῃ τὴν νεόδμητον φωλεάν του ! ! !

Νὰ λάβῃ ἀδελφὴν τῆς συζύγου του δηλ. νέαν τῆς αὐτῆς οἰκογενείας καὶ τῆς αὐτῆς περιουσίας καὶ μάλιστα πολὺ ἀνωτέραν . . . ἔ, ὄχι . . .

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ μέτωπόν του ηὐλακώθη ἀπὸ τὴν βαθεῖαν ἐκείνην ρυτίδα, διότι ἔλαβεν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἡ φύσει ἀγαθὴ καρδιά του ἀπεκῆρυττε καὶ ἡ συνείδησίς του κατεδίκαζε.

Ὁ Κωνσταντῖνος δειλὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, ἔαχε τὴν αἵτησίν του· διότι ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς τῶν νέων πρό τινος, κηδεμὼν ἦτο ὁ Πάτροκλος.

Ὁ Πάτροκλος τὸν ἤκουσε μὲ προσοχήν, χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ· ἐμελέτα ὅσα μετ' ὀλίγον θὰ ἔλεγε . . .

Κατόπιν ἠγέρθη, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐν ἄλλο ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ μὲ χεῖλη ὠχρὰ καὶ ὑποτρέμοντα ἐψιθύρισεν :

— Εἰς καθὲ ἀλλοὺν θὰ ἔλεγον ἐν ναὶ ἢ ἐν ὄχι ξηρόν.

Ἀλλ' εἰς τὸν φίλον μου, ἀλλ' εἰς τὸν ἀδελφόν μου, ὀφείλω ἐξηγήσεις. Ἐνθυμεῖσαι τὸ ταξεῖδι ποῦ ἔκαμεν ἡ Ἀγλαία στὴν Εὐρώπη ;

— Ναί.

— Ἐταξειδεύσε χάριν τῆς υἱείας της.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἀλλὰ τὸ αἴτιον τῆς ἀσθενείας της δὲν τὸ γνωρίζεις.

— Ὁχι.

— Ἦτο ἔρως ἀπέλπις.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἠγέρθη πολὺ ὥχρως καὶ μετὰ μακρὰν σκέψιν εἶπε γρήγορα, βιαζόμενος πολὺ, διὰ νὰ μὴ προφάσῃ ἡ συνειδήσις τοῦ νὰ καταδικάσῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— Καὶ ἐθεραπεύθη ἡ ψυχὴ, ὅπως ἐθεραπεύθη τὸ σῶμα;

Ὁ Πάτροκλος ἠσθάνθη τὸ μέτωπόν του βρέχόμενον ἀπὸ ψυχρὸν ἰδρώτα.

— Τὸ σῶμα ἐθεραπεύθη· ἀλλ' ὁ ἔρως ἐκεῖνος ζῇ ἀκόμη ἀθάνατος μέσα εἰς τὰ θνητὰ τῆς στήθης. Θὰ μείνῃ ἐλευθέρᾳ...

Ὁ Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὸν φίλον του καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν του.

Ὁ Πάτροκλος μὲ τὴν ἀνεξάλειπτον ἐκείνην ρυτίδα ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ βέβαιος ὅτι διέπραξε κακὴν πράξιν.

*
**

Ἡ Ἀγλαΐα ἔμεινεν ἐλευθέρᾳ. Ἐυχλοφόρησεν ἴσως πολὺ τὸ βέβηλον τοῦ Πατρόκλου ψεῦδος.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως ἔγεινε δυστυχής.

Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἔτων ἐνυμφεύθη ἐν πλάσμα χωρὶς καρδίαν καὶ χωρὶς συνειδήσιν· τὸν κατέστρεψεν ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς καὶ δὲν εἶναι πλέον παλαιὸς ὁ Κωνσταντῖνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πάτροκλος ὠνειροπύλει νὰ ὑπερβῇ ἔστω καὶ κατὰ ἓν βῆμα.

Τὸ κοριτσάκι του τὸ ὠνόμασεν Ἀγλαΐαν.

Ἐμεινε ζωντανὴ εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπερόχου γυναικὸς καὶ τοῦ ἀθανάτου ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐφιλοξένει εἰς τὰ θνητὰ τῆς στήθης.

Ὁ Πάτροκλος προσπαθεῖ τώρα φέρων πάντοτε τὴν ἀνεξάλειπτον τοῦ μετώπου ρυτίδα, νὰ παρηγορῇ τὸν δυστυχῆ φίλον του καὶ νὰ περιποιῇται τὴν Ἀγλαΐαν διπλασίως, ἀναγνωρίζων πόσον ἠδίκησεν ἀμφοτέρους.

Ἐνίοτε ὅμως παρηγορεῖται μὲ τὴν ιδέαν «ὅτι δὲν ἦταν τυχερό τους».

(Μήπως τὴν τύχην τὴν ἀνεκάλυψε καμμία συνειδήσις βχρεῖα ἢ ψυχὴ ἀμαρτωλή;)

Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.